

GRISHA

DEN ANDEN HÆRS SOLDATER
DEN LILLE VIDENSKABS BEHERSKERE

CORPORALKI

(De levendes og de dødes klasse)

Hjerteknusere

Helbredere

ETHEREALKI

(Opvækkernes klasse)

Stormrejsere

Inferni, ildrejsere

Bølgerejsere

MATERIALKI

(Fabrikatorenes klasse)

Duraster

Alkemikere

FØR

Engang for længe siden, før de overhovedet havde set Det Sande Hav, drømte drengen og pigen om skibe. Det var eventyrenes fartøjer, magiske skibe med master, der var hugget ud af duftende cedertræ, og sejl, som jomfruer havde spundet af guldtråde. Deres besætninger var hvide mus, der sang sømandssange og skurede skibsdækkene med deres lyserøde haler.

Der var ikke noget magisk over *Verrhader*. Det var et kerchisk handelsskib med lasten fuld af hirse og melasse. Det stank af uvaskede kroppe og de rå løg, som sømændene hævdede kunne beskytte dem mod skørbug. Mandskabet spyttede og bandede og spillede kort om deres daglige rationer af rom. Der dryssede snudebiller ud af det brød, drengen og pigen fik,

og deres kahyt var et trangt kosteskab, de måtte dele med to andre passagerer og en tønde med saltede torsk.

Det var ikke noget, der bekymrede dem. De vænnede sig snart til skibsklokken, der udmålte tiden, havmågernes skrig, den uforståelige kerchiske pludren. Skibet var deres eventyrslot, og havet var en vældig voldgrav, der holdt fjenderne på afstand.

Drengen blev hurtigt fortrolig med livet om bord, lige så ubesværet som han blev med alt andet. Han lærte at splejse tovværk og at bøde sejl, og efterhånden, som hans sår lægtes, fandt han sin plads blandt søfolkene. Barfodet og frygtløs klatrede han som en abe i rigningen. Han imponerede sømændene med sin evne til at udpege delfiner, stimer af røkker, stribede tigerfisk – og det sted, hvor en hval ville bryde gennem overfladen, lige før den brede, vortede ryg skilte bølgerne. De sagde, at de snart ville blive rige, hvis bare de fik en smule af hans held.

Pigen gjorde dem nervøse.

Efter tre dage til søs bad kaptajnen hende om at holde sig under dæk så meget som muligt. Han gav sømændenes overtro skylden, sagde, at de påstod, at en kvinde om bord bragte onde vinde. Det var sandt nok, men mandskabet ville sikkert ikke have haft noget imod en lattermild og glad pige, som kunne fortælle vittigheder eller spille på blikfløjte.

Denne pige stod tavs og stille ved rælingen med tørklædet stramt om halsen, lige så ubevægelig som en galionsfigur skåret i hvidt træ. Denne pige skreg i søvne og vækkede de mænd, der døse i foremørsen.

Så pigen tilbragte dagene med at husere i skibets mørke bug. Hun talte tønderne med melasse og studerede kaptajnens søkort. Om aftenen smuttede hun ind i drengens trygge

favn, når de stod sammen på dækket og udpegede den funk-
lende himmels stjernebilleder. Jægeren, Skolemesteren, De
tre dumme sønner, Spinderokkens klare eger, Sydslottet med
dets seks krumme spir.

Hun fortalte ham historier, stillede spørgsmål, holdt på
ham, så længe hun kunne, for hun vidste, at drømmene ville
komme, så snart hun sov. Somme tider drømte hun om for-
liste pramme med sorte sejl og dæk, der var glatte af blod,
og stakler, der skreg i mørket. Men værre var drømmene om
den blege fyrste, der trykkede sine læber mod hendes pande
og greb fat om den ring, der lå om hendes hals, så han kunne
tvinge hendes styrke til at påkalde det blændende solskin.

Når det var ham, hun drømte om, så vågnede hun rystende
af skræk, mens ekkoet af hendes styrke rungede i hendes
krop, og huden stadig var varm af det stærke lys.

Så holdt drengen hende tættere ind til sig og mumlede
trøstende ord, som skulle få hende til at falde i søvn igen.

”Det er bare et mareridt,” hviskede han. ”De onde drømme
vil forsvinde.”

Han forstod ingenting. Drømmene var nu det eneste sted,
hvor hun trygt kunne bruge sin styrke, og hun længtes efter
dem.

Den dag, *Verrhader* fik land i sigte, stod drengen og pigen
sammen ved rælingen og så, hvordan Novyi Zems kyst kom
nærmere og nærmere.

Havnen, de kom ind i, var som en skov af vejrbidte master
og opbundne sejl. Der var slanke slupper og små junker
fra Shu Hans klippefyldte kyster, armerede krigsskibe og
lystyachter, brede fragtskibe og fjerdanske hvalfangere. En
overfyldt fængselsgalej med kurs mod de sydlige kolonier

havde hejst den rødrandede vimpel, som forkyndte, at der var mordere om bord. Da den gled forbi, var pigen sikker på, at hun kunne høre kæderne rasle.

Verrhader fandt sin kajplads. Landgangen blev sat. Havnearbejderne og besætningen hilste hinanden med glade råb, løsnede surringerne og gjorde klar til at losse.

Drengen og pigen spejdede spændt ind i havneområdets mylder af mennesker, på udkig efter hjerteknuser-rødt eller opvækker-blåt – eller en vildfaren solstråle i et ravkansk gevær.

Det blev tid. Drengen tog pigens hånd i sin. Den var ru og havde hård hud af arbejdet i masterne. Da de stod på kajen, var de ved at miste balancen, for det føltes, som om dens planker bølgede under dem.

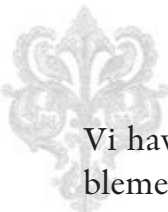
Sømændene grinede. ”*Vaarwel, fentomen!*” råbte de.

Drengen og pigen tog deres første skridt ind i den nye verden på gyngende grund.

Pigen bad en stille bøn til de helgener, som forhåbentlig ville være der for hende. *Lad det være overstået nu. Lad os være i sikkerhed her. Lad os være kommet hjem.*

KAPITEL 1

Vi havde været i Cofton i to uger, og jeg havde stadig problemer med at finde vej. Byen lå et stykke inde i landet, vest for Novyi Zems kyst, adskillige verst fra den havn, hvor vi var kommet i land. Snart ville vores rejse gå videre, dybt ind i nybyggerterritoriet, hvor vi måske ville begynde at føle os trygge.

Jeg studerede det lille landkort, jeg selv havde tegnet, så jeg kunne gå tilbage samme vej, som jeg var kommet. Normalt mødtes Mal og jeg hver dag efter fyraften, så vi kunne følges ad hjem til pensionatet, men i dag havde jeg taget en omvej for at købe aftensmad til os, og nu var jeg faret vild. Jeg havde proppet et par grønålstærter med kalvekød i rygsækken, og de lugtede ret underligt. Manden i butikken havde hævdet,

at det var en zemenitisk specialitet, men jeg følte mig ikke helt overbevist. Ikke fordi det betød så meget. Lige for tiden syntes jeg, at alting smagte som aske.

Mal og jeg var kommet til Cofton for at finde arbejde, så vi kunne tjene penge til rejsen videre mod vest. Byen var hovedstad for handelen med *jurda* og var totalt omgivet af marker med de små, orange blomster, som folk tyggede i store mængder. Det var en stimulans, som i Ravka blev betragtet som en luksusvare, men flere af sømændene på *Verrhader* havde brugt det til at holde sig vågne på de lange vagter. Zemenitiske mænd kunne godt lide at stoppe de tørrede blomster ned mellem gummer og læber, og selv kvinderne havde dem med sig i broderede punge, som hang og dinglede fra deres håndled. De butikker, jeg kom forbi, havde mange forskellige slags: Gladblad, Skyggefuld, Dhoka, Bøllefrø. Jeg fik øje på en køn pige i underkjole, som lænede sig forover og sendte en stråle af rustfarvet saft ned i en af de spytkummer af messing, der var anbragt uden for hver eneste butiksdør. Synet fik det til at vende sig i mig. Det var en zemenitisk skik, jeg nok aldrig ville vænne mig til.

Jeg drog et lettelsens suk, da byens vigtigste indfaldsvej dukkede op. Nu vidste jeg i det mindste, hvor jeg var. Jeg kunne ikke helt se Cofton som en rigtig by. Der var noget primitivt og halvfærdigt over den. De fleste af gaderne havde ingen brolægning, og jeg havde hele tiden på fornemmelsen, at de skrøbelige huse med deres flade tage ville falde sammen som korthuse, hvis det begyndte at blæse, og vinden stod i det forkerte hjørne. Men ikke desto mindre havde de alle sammen glasruder. Kvinderne gik klædt i kniplinger og fløjl. Butiksvinduerne var fyldt med slik og billige smykker og alskens stads og pynt i stedet for rifler, knive og kogegrejer.

Selv tiggerne gik med sko her. Det var åbenbart sådan, det var i et land, der ikke var under belejring.

Jeg var på vej forbi en gin-butik, da jeg ud af øjenkrogen fik et glimt af rødt. Corporalki-rødt. Et kvart sekund senere stod jeg gispende og med bankende hjerte i den smalle passage mellem to huse. Min hånd var allerede på vej mod den pistol, jeg havde i bæltet.

Dolken først, mindede jeg mig selv om – og trak den frem fra ærmet. *Undgå at vække opmærksomhed. Brug kun pistolen, hvis det er strengt nødvendigt. Styrken kun som absolut sidste udvej.* Det var ikke første gang, jeg savnede de spejlhandsker, fabrikanterne havde lavet til mig. De var foret med spejle, så jeg nemt og bekvemt kunne blænde nærgående modstandere. Jeg kunne selvfølgelig stadig bruge *kløvningen* til at skære dem midtover med. Og det var måske min eneste mulighed, hvis jeg var blevet genkendt af en hjerteknuser. De var Mørkningens foretrukne soldater, og de kunne stoppe mit hjerte eller kvase mine lunger uden så meget som at røre mig.

Dolkens skæfte blev vådt i mit svedige greb, mens jeg ventede. Til sidst tog jeg mod til mig og kiggede forsigtigt om hjørnet. Hvad jeg så var en kærre, lastet til randen med tønder. Kuskens var standset for at snakke med en kvinde, hvis datter dansede utålmodigt omkring hende i sin mørkerøde kjole.

Bare en lille pige. Ikke en eneste corporalnik i syne. Jeg lænede mig mod husmuren og trak vejret dybt – kæmpede for at få ro på.

Det bliver ikke ved med at være sådan, sagde jeg til mig selv. *Det bliver nemmere, efterhånden som du vænner dig til friheden.*

En skønne dag ville jeg vågne fra en søvn uden mareridt og gå ned ad gaden uden frygt. Indtil da ville jeg holde min dolk inden for rækkevidde og længes efter ægte grisha-stål.

Jeg vendte tilbage til den trafikerede gade og samlede tørklædet om min hals. Det var blevet lidt af en nervøs vane. Gemt under tørklædet var Morozovas halsring, den mest effektive forstærker, nogen grisha nogen sinde havde båret, og den eneste ting, jeg kunne blive genkendt på. Uden den lignede jeg bare endnu en beskidt og underernæret ravkansk flygtning.

Jeg havde endnu ikke fundet ud af, hvad jeg skulle gøre, når der kom omslag i vejret. Jeg kunne jo dårligt vade rundt med halstørklæde og højhalset frakke, når det blev sommer. Men til den tid ville Mal og jeg forhåbentlig være langt fra travle byer og uønskede spørgsmål. Vi ville være på egen hånd for første gang, siden vi flygtede fra Ravka. Jeg mærkede et lille, frydefuldt gys ved tanken.

Jeg undgik behændigt heste og vogne, da jeg krydsede gaden, og lod mit blik afsøge mylderet af mennesker. Jeg var som sædvanlig forberedt på at se en gruppe grishaer eller oprichnikier komme hastende mod mig. Eller måske ville det være lejesoldater fra Shu Han eller fjerdanske snigmordere. Eller den ravkanske konges soldater, eller for den sags skyld Mørkningen selv. Der var nok, der kunne finde på at jage os. *Jage mig*, rettede jeg mig selv. Hvis det ikke var for mig, så ville Mal stadig være stifinder i Den Første Hær og ikke en desertør, der flygtede for livet.

Et uvelkomment minde dukkede pludselig op: sort hår, skifergrå øjne, Mørkningens ansigt lysende af begejstring, da han slap styrken løs på Forkastningen. Lige før jeg kom og spolerede det hele for ham.

Der var nok af nyheder i Novyi Zem, men de gode nyheder lod vente på sig. Der var rygter om, at Mørkningen på en eller anden måde havde overlevet slaget på Forkastningen, og at

han nu var gået under jorden for at få samling på sine tropper og forberede et nyt forsøg på at tilrane sig den ravkanske trone. Jeg havde svært ved at tro på, at det var muligt, men jeg vidste, at man ikke skulle undervurdere ham. De andre historier, vi hørte, var ikke mindre foruroligende: Forkastningen var gået over sine bredder og havde drevet tusinder af flygtninge mod øst og vest; en ny religiøs kult var opstået omkring en helgen, som kunne påkalde solen. Det var ikke noget, jeg havde lyst til at tænke på. Mal og jeg havde fundet et nyt liv her. Ravka havde vi lagt bag os.

Jeg satte farten lidt op, og inden længe var jeg på det torv, hvor Mal og jeg plejede at mødes efter arbejdstid. Han stod lænet op ad en vandpost, optaget af at sludre med en zemenitisk ven, han havde fundet sig i det pakhus, hvor han arbejdede. Hvad var det nu lige, han hed? Jep, måske? Jef ...?

Med sine fire store haner var vandposten mere praktisk end køn. Der var god plads til at vaske tøj i det store bassin, men det lod til, at vaskekonerne og tjenestepigerne havde svært ved at koncentrere sig om arbejdet. De havde alle sammen travlt med at overbeglo Mal, og det kunne jeg dårligt bebrejde dem. Hans hår havde haft tid til at gro, så hans korte, militære frisure var blevet længere, og han havde fået krøller i nakken. Skumsprøjtet fra vandposten havde gjort hans skjorte fugtig, så den klæbede til hans hud, der var blevet godt brunet af de lange dage til søs. Nu kastede han hovedet tilbage og lo højt over et eller andet, hans ven havde sagt, uden at ænse de interesserede blikke, der fulgte ham.

Han er nok så vant til det, at han er holdt op med at lægge mærke til dem, tænkte jeg irriteret.

Da han fik øje på mig, smilede han over hele hovedet og vinkede til mig. Vaskekonerne vendte sig mod mig og kiggede

så vantro på hinanden. Og jeg vidste jo godt, hvad de så: en mager pige med kedeligt, leverpostejfarvet hår, gustne kinder og fingre, der var blevet gule af at pakke *jurda*. Jeg havde aldrig været typen, mænd gad vende sig om efter på gaden, og det havde sat sig sine spor, at jeg ikke havde brugt min styrke i flere uger. Jeg sov ikke godt, jeg spiste ikke godt, og mine mareridt var heller ikke ligefrem gavnlige for udseendet. I hvert eneste af vaskekonernes ansigter læste jeg det samme spørgsmål: Hvad i alverden laver en fyr som Mal med sådan en kedelig pige?

Jeg rettede ryggen og gjorde mit bedste for at ignorere dem, da Mal kom hen til mig og gav mig et kram. ”Hvor har du været?” spurgte han. ”Det var lige før, jeg blev bekymret.”

”Nåh, jeg blev bare overfaldet af en flok vilde bjørne,” mumlede jeg i hans favn.

”Du for vild igen?”

”Jeg ved virkelig ikke, hvor du får den slags ideer fra.”

”Du kan godt huske Jes, ikke?” sagde han og nikkede mod sin ven.

”Hvordan gør du har det?” spurgte Jes på gebrokkent ravkansk og gav mig hånden. På mig virkede han overdrevent højtidelig.

”Fint, tak,” svarede jeg på zemenitisk. I stedet for at besvare mit smil klappede han mig blidt på hånden. Jes var i hvert fald ikke helt almindelig.

Vi sludrede et par minutter, men jeg vidste, at Mal godt kunne mærke, at jeg var ved at blive utålmodig. Jeg brød mig ikke om at være på åben gade for længe ad gangen. Vi sagde pænt farvel til Jes, og inden han gik, sendte han mig endnu et skummelt blik og hviskede et eller andet til Mal.

”Hvad sagde han?” spurgte jeg, da han trissede tværs over torvet.

”Hmm? Nåh, ikke noget. Er du klar over, at du har pollen i øjenbrynene?” Han rakte ud for at børste det væk.

”Måske har jeg *lyst til* at have pollen i øjenbrynene.”

”Undskyld.”

Da vi rettede os op for at gå, lænede en af de yngre tjenestepiger sig forover, så det var lige før, hendes udskæring flød over.

”Hvis du bliver træt af skind og ben,” råbte hun til Mal, ”så har jeg måske noget, der kan friste dig her.”

Jeg var lamslået. Men Mal så bare roligt op og ned ad hende og sagde: ”Nej, det har du ikke.”

Resten af flokken hylede af grin og pjaskede vand på pigen, der blev tomatrød i hovedet. Jeg prøvede på at sende hende et forarget blik, men jeg kunne ikke holde masken og begyndte at grine sammen med de andre.

”Tak,” mumlede jeg, da vi krydsede torvet på vej mod vores pensionat.

”For hvad?”

Jeg lavede himmelvendte øjne. ”For at forsvare min ære, din stud.”

Han greb fat i mig og trak mig med ind under en skyggefuld markise. Jeg nåede lige at blive forskrækket, fordi jeg troede, der var fare på færde, men så havde han armene omkring mig og pressede sine læber mod mine.

Da han slap mig igen, var mine kinder varme og mine ben svage.

”Bare lige for en ordens skyld,” sagde han, ”så er jeg temmelig ligeglad med at forsvare din ære.”

”Det er forstået,” lykkedes det mig at svare, næsten uden at ryste på stemmen.

”Og desuden,” fortsatte han, ”så er det jo bare om at

udnytte de muligheder, jeg kan få, inden vi er tilbage i svine-
stien.”

Svinestien var det navn, Mal havde givet vores pensionat. Det var overfyldt og beskidt, og der var ingen mulighed for privatliv – men det var billigt. Han smilede stort, kæphøj som sædvanlig, og trak mig med ind i gadens mylder igen. På trods af min udmattelse følte mine fødder pludselig meget mindre tunge. Jeg havde endnu ikke vænnet mig til tanken om, at Mal og jeg var sammen. Igen mærkede jeg et lille, frydefuldt gys. I nybyggerterritoriet ville der ikke være nysgerrige pensionærer eller uventede afbrydelser. Mit hjerte bankede lidt hurtigere – men om det var nervøsitet eller forventning, vidste jeg ikke rigtigt.

”Nå, hvad var det så, Jes sagde?” spurgte jeg, da jeg var blevet nogenlunde klar i hovedet igen.

”Han sagde, at jeg skulle passe godt på dig.”

”Ikke andet?”

Mal rømmede sig. ”Og ... så sagde han også, at han ville bede til arbejdets gud om at helbrede din lidelse.”

”Min *hvad?*”

”Ja, jeg ... nævnte for ham, at du havde struma.”

Jeg snublede. ”Hvad siger du? Hvorfor gjorde du det?”

”Ja, et eller andet måtte jeg jo sige for at forklare, at du altid går og fumler med det tørklæde.”

Jeg lod hånden falde. Jeg havde gjort det igen, og jeg var ikke engang klar over det.

”Og så fortalte du ham, at jeg havde struma?” hviskede jeg vantro.

”Jeg måtte jo sige *noget*. Og det vækker sympati. Køn pige, kronisk sygdom, ikke?”

Jeg slog ham hårdt på armen.

”Av! Der er faktisk visse steder i verden, hvor det nærmest er på mode at have en lille struma.”

”Nå, er det? Hvad med at være eunuk? Er det også på mode? For det kan jeg nemlig hurtigt arrangere, hvis du skulle være interesseret.”

”Hvor er du aggressiv.”

”Sådan bliver man af at have struma, du.”

Mal grinede højt, men jeg bemærkede, at han havde hånden på pistolen i bæltet. Svinestien befandt sig i et af Coftons mindre pæne kvarterer, og vi havde altid de penge, vi havde tjent, med os. Det var det sikreste. Bare nogle få dage mere, så ville vi have nok til at vinke farvel til Cofton, med al dens larm, dens pollenfyldte luft og den konstante frygt, vi levede i. Så ville vi drage vestpå og begynde et nyt liv i grænselandet, hvor ingen interesserede sig for, hvad der foregik i Ravka, hvor grishaer var sjældne, og hvor ingen havde hørt om Solopvækkeren.

Og hvor ingen har brug for en Solopvækker. Tanken sænkede mit humør et par grader, men den var faktisk ikke helt ny. Hvad kunne jeg overhovedet bruges til i dette fremmede land? Mal kunne jage, spore, håndtere et skydevåben. Det eneste, jeg nogen sinde havde været god til, var at være grisha. Jeg længtes efter at påkalde lyset, og for hver dag, der gik, uden at jeg brugte min styrke, blev jeg svagere og mere sygelig. Jeg fik åndenød af at holde trit med Mal, og jeg havde besvær med at bære min rygsæk. Jeg var så skrøbelig og klodset, at jeg dårligt nok kunne klare mit arbejde som jurdapakker. Lønnen var tarvelig, men jeg havde insisteret på at bidrage til økonomien, så godt jeg kunne. Jeg var nemlig begyndt at føle mig, ligesom jeg gjorde, da vi var børn: dygtige Mal og uduelige Alina.

Jeg skubbede tanken fra mig. Det var muligt, jeg ikke længere var Solopvækkeren, men jeg var heller ikke den stakkels lille pige. Jeg skulle nok finde ud af at være til nytte.

Jeg blev ikke ligefrem opmuntret ved synet af vores pensionat. Det var i to etager og trængte desperat til maling. Skiltet i vinduet lovede – på fem forskellige sprog – varme karbade og senge uden væggelus. Efter at have prøvet såvel husets karbade som dets senge vidste jeg, at skiltet løj, uanset hvordan man oversatte det. Men det var nu ikke så slemt endda. Ikke når jeg havde Mal ved min side.

Vi gik op ad den lille fortrappe til den delvis sammen-sunkne veranda og trådte ind i den krostue, der fyldte det meste af stueetagen. Den føltes kølig og stille efter de støvede og larmende gader. På denne tid af dagen sad der som regel en lille håndfuld arbejdere ved de skrammede borde, optaget af at drikke daglønnen op, men i dag var der tomt, bortset fra den sure vært bag baren.

Han var en kerchisk indvandrer, og jeg havde en klar fornemmelse af, at han ikke brød sig om ravkanere. Eller måske troede han bare, at vi var forbrydere. Vi var dukket op for to uger siden, udmattede og beskidte, uden bagage og uden andet at betale for vores værelse med end en gylden hårnål, som han sikkert troede, vi havde stjålet. Det havde dog ikke hindret ham i at rage den til sig i en fart i bytte for en smal seng i et værelse, som vi måtte dele med seks andre pensionærer.

Så snart han fik øje på os, lagde han nøglen til værelset på bardisken og skubbede den hen mod os. Den var bundet sammen med en beskidt knogle fra en høne. Endnu en af pensionatets mange charmerende detaljer.

Mal havde lært en lille smule kerchisk om bord på

Verrhader, så han var i stand til at bede værten om en kande varmt vand på hans eget sprog.

”Ekstra,” gryntede værten. Han var en tætbygget og tyndhåret mand med tænder, der var gule af at tygge *jurda*. Han svedte, bemærkede jeg. Selv om det ikke var en specielt varm dag, glinsede et par sveddråber på hans overlæbe.

Da vi gik hen mod trappen i den tomme krostues anden ende, kastede jeg et blik tilbage på ham. Han stod med armene over kors og så efter os med sammenknæbne øjne. Der var noget ved hele hans holdning, der fik det til at løbe mig koldt ned ad ryggen.

Jeg stoppede op ved trappens fod. ”Den fyr bryder sig virkelig ikke om os,” sagde jeg.

Mal var allerede på vej op ad trappen. ”Nej, men han har ikke noget imod vores penge. Og om et par dage er vi skredet.”

Jeg rystede min nervøsitet af mig. Jeg havde været urolig hele eftermiddagen.

”Ja, okay,” knurrede jeg, mens jeg fulgte efter Mal. ”Men bare lige, så jeg er forberedt: Hvordan siger man ’Du er et røvhul’ på kerchisk?”

”*Jer ven azel.*”

”Virkelig?”

Mal grinede. ”Det første, man lærer af søfolk, er, hvordan man fornærmer hinanden.”

Førstesalen på pensionatet var i dårligere stand end de lidt pænere lokaler nedenunder. Gulvtæppet var falmet og luvslidt, og den dårligt oplyst hotelgang stank af kål og tobak. Dørene til værelserne var alle sammen lukkede, og der kom ikke en lyd fra nogen af dem, da vi gik forbi. Stilheden forekom mig ildevarslenende, men det var nok mine nerver igen. Måske var der bare ikke nogen hjemme.

Det eneste lys kom fra en beskidt rude for enden af gangen. Mens Mal fumlede med låsen, kiggede jeg ud ad vinduet på de kærre og vogne, der rumlede forbi på gaden. På den anden side stod en mand under en balkon og så op på pensionatet. Han rettede på sin krave og sine manchetter, som om tøjet var nyt og ikke passede ham helt godt. Han fik øje på mig, vores blikke mødtes, og han skyndte sig væk.

Angsten ramte mig som et lynnedslag.

”Mal,” hviskede jeg og rakte ud efter ham.

Men det var for sent. Døren blev slået op i det samme.

”Nej!” råbte jeg. Jeg løftede hænderne og lod en blændende kaskade af lys fylde gangen. Grove hænder greb mig, trak mine arme om på ryggen og holdt dem der. Sprællende og sparkende blev jeg trukket ind på værelset.

”Tag det nu roligt,” lød en kølig stemme henne i hjørnet. ”Det er lidt for tidligt at sprætte din ven op.”

Pludselig var det, som om tiden stod stille. Jeg så det tarvelige, lavloftede værelse, det revnede vandfad på det ramponeerede bord, støvknuggene, der svævede i den enlige solstråle, den skinnende kant på bladet af den kniv, der var presset mod Mals strube. Manden, der holdt den, havde et hånligt smil, jeg straks genkendte. *Ivan*. Og der var andre, mænd og kvinder. De var alle sammen iført de jakker og knæbukser, som alle zemenitiske handelsfolk og arbejdere går med, men jeg genkendte flere af ansigterne fra min tid i Den Anden Hær. De var grishaer.

Bag dem, halvt skjult i skyggerne, i en vakkelvorn kurvestol, mageligt tilbagelænet, som om det var en trone, sad Mørkningen.

Et øjeblik var der stille i rummet. Jeg kunne høre Mals åndedrag og fødder, der bevægede sig. Nede på gaden råbte

en mand en hilsen til en eller anden. Jeg kunne ikke holde op med at stirre på Mørkningens hænder – hans lange, hvide fingre lå afslappet på stolens armlæn. En dum tanke røg gennem mit hoved: Det var første gang, jeg så ham i almindeligt tøj.

Og pludselig fattede jeg situationen i al dens gru. Var det *sådan*, det hele skulle ende? Uden kamp. Uden at et eneste skud blev affyret, uden at nogen så meget som hævede stemmen? Al min indestængte bekymring, smerte, vrede og frustration kom ud i form af en grådkvalt hulken.

”Tag hendes pistol og se efter, at hun ikke gemmer andre våben,” sagde Mørkningen med sin blide stemme. Og i næste øjeblik mærkede jeg den betryggende vægt af mit skydevåben forsvinde, og dolken i mit ærme blev hevet ud af sin skede. ”Lige om lidt får du lov at bevæge dig frit omkring,” sagde han, da de var færdige med at afvæbne mig, ”i sikker forvisning om, at Ivan dræber din stifinder i samme øjeblik, du så meget som løfter hænderne. Er det forstået?”

Jeg nikkede stift.

Han løftede en finger, og mændene der holdt mig, gav slip. Uvilkårligt løb jeg et par skridt frem for ikke at miste balancen og stod så som stivnet med knyttede næver midt i værelset.

Jeg kunne skære Mørkningen midtover, hvis jeg brugte min styrke. Jeg kunne kløve hele denne gudsforladte bygning i to dele. Men jeg ville ikke kunne nå at gøre det, før Ivan skar halsen over på Mal.

”Hvordan fandt I os?” spurgte jeg med hæs stemme.

”I efterlod et meget kostbart spor,” sagde han og smed et eller andet på bordet. Det landede med et *plink* ved siden af vandfadet. Det var en af de gyldne hårnåle, Genya havde

sat i mit hår for længe siden, i en helt anden verden. Dem havde vi brugt som betaling for at krydse havet, for rejsen til Cofton og for vores elendige, alt andet end væggelusfri seng.

Mørkningen rejste sig, og der kom en sær uro i luften. Det var, som om hver eneste af grishaerne holdt vejret, og dét gjorde mig urolig. Mørkningens håndlangere havde altid behandlet ham med ærefrygt og respekt, men det her var noget andet. Selv Ivan så ud til at være lidt utilpas.

Mørkningen trådte ind i lyset, og jeg opdagede svage skygger af ar i hans ansigt. De var blevet helbredt af en corporalnik, men de var stadig synlige. Åbenbart havde volcraerne sat sig deres spor. *Godt*, tænkte jeg med en vis skadefryd. Det var en ringe trøst, men i det mindste så han ikke længere så forbandet *perfekt* ud længere.

Han stoppede op og så på mig. ”Hvordan befinder du dig med at være på flugt, Alina? Du ser ikke ud til at have det godt.”

”Det gør du heller ikke,” svarede jeg. Det var ikke bare arrene. Han bar sin udmattelse med værdighed, men skjule den kunne han ikke. Der var en antydning af mørke skygger under øjnene, og furerne omkring hans høje kindben var blevet en smule dybere.

”Nå ja, det var ikke nogen høj pris at betale,” sagde han med et skuldertræk.

Det løb mig koldt ned ad ryggen. *At betale for hvad?*

Han rakte ud mod mig, og jeg måtte lægge bånd på mig selv for ikke at rykke baglæns. Men han tog bare fat i mit tørklæde og rykkede forsigtigt i det, indtil det kom fri og faldt på gulvet.

”Og igen vil du ikke være ved, at du er den, du er, kan jeg se. Ærgerligt. Dit mummiespil klæder dig ikke.”

Et eller andet sted ramte hans ord mig. Var det ikke det, jeg selv havde gjort mig mine tanker om for få minutter siden?

”Tak for din omsorg,” mumlede jeg tvært.

Han lod sine fingre glide hen over halsringen. ”Den er lige så meget min, som den er din, Alina.”

Jeg slog hans hånd væk, og der lød en bekymret mumlen fra grishaerne. ”Så skulle du fandeme have lagt den om din egen hals,” vrissede jeg. ”Hvad er det, du vil?”

Jeg kendte selvfølgelig allerede svaret. Han ville have det hele. Ravka, verden, Forkastningens magt. Jeg var ligeglad med, hvad han svarede. Jeg skulle bare have ham til at snakke. Jeg havde hele tiden vidst, at denne situation kunne opstå, og jeg havde forberedt mig på den. Han skulle ikke få lov til at tage mig denne gang. Jeg så hen på Mal og håbede, at han forstod, hvad jeg havde tænkt mig at gøre.

”Jeg vil bare takke dig,” sagde Mørkningen.

Den havde jeg ikke lige regnet med. ”Takke mig?”

”For den gave, du har givet mig.”

Uvilkårligt kiggede jeg på hans blege kinder og arrene på dem.

”Nej, ikke dem,” sagde han med et lille smil. ”Men de er nu en meget god påmindelse.”

”Om hvad?” Jeg kunne ikke nære mig for at spørge.

Hans øjne blev mørke. ”Om, at alle mennesker kan blive gjort til grin. Nej, Alina, den gave, du har givet mig, er langt større.”

Han vendte sig væk, og igen så jeg hen på Mal.

”I modsætning til dig,” sagde Mørkningen, ”forstår jeg mig på taknemmelighed, og jeg vil gerne give udtryk for den.”

Han løftede hænderne, og mørket fyldte rummet.

”Nu!” råbte jeg.

Mal bankede en albue ind i siden på Ivan. Og samtidig løftede jeg mine hænder og lod lyset flyde frit, så mændene omkring os blev blændet. Jeg fokuserede min styrke og dannede en skarp klinge af rent lys. Jeg havde kun et eneste mål. Mørkningen skulle ikke have lov at blive stående. Desperat stirrede jeg ind i det sydende mørke, prøvede at finde mit mål. Men der var noget galt.

Jeg havde set Mørkningen bruge sin styrke utallige gange før. Men det her var anderledes. Skyggerne dansede og snurrede omkring min ring af lys, roterede hurtigere og hurtigere, en pulserende tåge af mørke, der knitrede og summede som en sværm af vrede insekter. Jeg prøvede at tvinge dem tilbage, men de vred og vendte sig og kom hele tiden nærmere.

Så var Mal ved min side. Han havde Ivans dolk i hånden.

”Hold dig tæt på mig,” sagde jeg. Jeg kunne lige så godt løbe risikoen og åbne et hul i gulvet som stå her og gøre ingenting. Jeg koncentrerede mig og følte *kløvningens* styrke begynde at vibrere gennem mig. Jeg løftede hånden og ... og noget trådte frem fra mørket.

Det er ikke virkelighed, tænkte jeg, da tingen kom hen imod os. *Det må være en illusion af en slags.*

Det var et væsen, skabt af skygge. Det havde et hoved, men intet ansigt. Dets krop dampede og bølgede ind og ud, som om den hele tiden havde travlt med at gendanne sig selv. Armene endte i lange, kloagtige hænder, på den brede ryg havde det vinger, der ligesom resten af kroppen skiftede form hele tiden. Det lignede i høj grad en volcra, selv om dets form var meget mere menneskelig. Og det frygtede ikke lyset. Det frygtede ikke mig.

Det er ikke virkelighed, sagde min skræmte hjerne igen. *Det er ikke muligt.* Det var i strid med alt, hvad jeg havde lært om

grisha-styrke. Vi kunne ikke fremstille fysisk stof. Vi kunne ikke skabe liv. Men denne skabning var klar til at angribe os, og Mørkningens egne grishaer trykkede sig op mod væggene i ægte og uforfalsket rædsel. Dette var tydeligvis det, de havde været så bange for.

Jeg rystede skrækken af mig og gjorde et nyt forsøg på at bruge min styrke. Jeg svingede min arm i en bue og lod en stråle af skarpt og ubønhørligt lys danne en tynd klinge foran mig. Lyset skar sig vej gennem skabningen. Et kort sekund så det ud til, at den var ganske uanfægtet, men så blafrede den, gnistrede indeni, som en uvejrssky oplyst af lyn, og gik så i opløsning og forsvandt spurrløst.

Jeg nåede lige at føle et sug af lettelse, inden Mørkningen løftede sin hånd, og et nyt monster dukkede op, fulgt af et mere, og så endnu et.

”Dét er den gave, du har givet mig,” sagde Mørkningen. ”Den gave, jeg tog med mig fra Forkastningen.” Hans ansigt strålede af en skræmmende glæde og begejstring. Men der var også udmattelse at se. Hvad det end var, han foretog sig, så var det anstrengende.

Mal og jeg trak os baglæns mod døren, da skabningerne kom stavrende mod os. Pludselig for en af dem fremad med forbløffende fart. Mal langede ud efter den med sin dolk. Tingesten stoppede brat op, bølgede og vaklede et kort sekund, inden den brutalt kastede ham til side. Nej, det var bestemt ingen illusion, det her.

”Mal!” skreg jeg.

Igen brugte jeg *kløvningen*, og uhyret forsvandt i en sky, men det næste uhyre var over mig i næste nu. Det greb mig, og væmmelsen steg op i mig. Dets greb var som tusind krab-lende insekter mod min hud.

Da den modbydelige skabning løftede mig op, gik det op for mig, at jeg havde taget fuldstændig fejl. Den *havde* en mund. Et gabende, forvredent hul, der fremviste række efter række af skarpe tænder. Og jeg mærkede hver eneste af dem, da den bed sammen om min skulder.

Smerten var værre end noget andet, jeg nogen sinde havde følt. Den gjaldede inden i mig, sendte ekkoer frem og tilbage, spredte sig, fyldte mig, flåede mig op og skar helt ind til benet. I det fjerne hørte jeg Mal kalde på mig. Jeg hørte mig selv skribe.

Væsenet slap mig, og jeg landede i en bunke på gulvet. Jeg lå på ryggen, mens smerten fortsatte med at dundre gennem mig. Jeg kunne se loftets beskidte pletter, uhyret, der tårnede sig op over mig, og Mals blege ansigt, da han knælede ned ved min side. Jeg kunne se hans læber forme mit navn, men høre ham kunne jeg ikke. Jeg var allerede ved at forsvinde.

Det sidste, jeg hørte, var Mørkningens stemme – så klar og tydelig, som hvis han havde ligget lige ved siden af mig med læberne presset mod mit øre. Han hviskede, så kun jeg kunne høre det: ”Tak!”